

2019

De sange vi husker

Indsamlet, redigeret og sammensat

Af

Brian Wind-Hansen

15-05-2019

INDHOLD

PROLOG

1. SCENE: NINNA	SANG: "Beautiful"
1. MELLEMSPIIL	
2. SCENE: ANTON ALDERSHAAB	SANG: "Nu er solen gået i seng" og "Blæksprutten Olsen"
2. MELLEMSPIIL	
3. SCENE: ALEXANDER	SANG: "Mocking Bird"
3. MELLEMSPIIL	
4. SCENE: EDDA LINA	SANG: Refræn fra "Das Vilja Lied"
4. MELLEMSPIIL	
5. SCENE: LISA MARIE DRECHSLER	SANG: "Scars to your beautiful"
5. MELLEMSPIIL	
6. SCENE: ROSA	SANG: "Mungu ni pendo"
6. MELLEMSPIIL	
7. LONE HANSEN	SANG: "Forårsdag"
7. MELLEMSPIIL	
8. ALEKSANDER NIELSEN	SANG: "Comforting sounds"
8. MELLEMSPIIL	
9. JØRN og JYTTE ANDERSEN	SANG: "Ohne dich"
9. MELLEMSPIIL	
10. LOTTE	SANG: "Giv os lyset tilbage"

EPILOG

PROLOG

Scenen udgør et vindue ind til "Efter Festen."

I dette rum har der tydeligvis været fest. Bordene er dækket op med festlige duge, der står tallerkner med madrester, vinglas med sjatter, halvtømte og tømte vinflasker, ølflasker og dåser. Stearinlysene har været tændt; nogle er halvt brændt ned, nogle er brændt helt ned til stagen og enkle lys har stadig en lille stædig flamme der nægter at gå ud. Over det hele - på bordet og på gulvet og på stolene - ligger der hvide bordkort påtrykt med sorte navne. Der er så mange bordkort, at man skulle tro det havde regnet med bordkort. Billedet er på én gang genkendeligt og surrealistisk, og man kan ikke lade være med at undre sig over, hvor mange der mon har været med til festen.

Bagerst i festlokalet kan man se hvor orkesteret har holdt til. Der står trommer, guitar, mikrofon, keyboard og et væld af andre instrumenter. Instrumenterne er ikke blevet efterladt i den skønneste orden, men henkastet lemfældigt, som havde deres ejere travlt med at komme ud efter en cigaret eller en forfriskende tår øl.

SKUESPILLERNE og MUSIKANTERNE kommer ind i rummet.

De synger hver især en sang, der betyder noget særligt for dem, i en kakofoni.

De nævner på skift en titel på en sang, der betyder noget særligt for dem.

Bagefter:

SKUESPILLER

Alle har en særlig sang i deres liv.

SKUESPILLER

Af en særlig grund.

SKUESPILLER

Vi har indsamlet de sange.

SKUESPILLER

Og fortællingerne bag dem.

SKUESPILLER

Vi ville ønske, vi kunne synge –

SKUESPILLER

Og fortælle –

SKUESPILLER

Dem alle.

SKUESPILLER

Men tiden er en streng chef, man sjældent kan forhandle med.

SKUESPILLER

Det, I nu skal opleve, er alt sammen autentiske fortællinger.

SKUESPILLER

Fortalt til os af personerne der har levet dem.

SKUESPILLER

Med deres ord.

SKUESPILLER

Og deres toner.

SKUESPILLER

Der er ikke to fortællinger der er ens.

SKUESPILLER

I sidste ende - når festen er forbi – er det jo meget forskelligt hvad for nogle sange vi husker.

MUSIKANTERNE indtager instrumenterne.

SKUESPILLER begynder at kigge de mange bordkort igennem, der ligger spredt rundt omkring i hele rummet.

En SKUESPILLER tager et bordkort op og læser navnet højt:

SKUESPILLER

Ninna.

SKUESPILLER

Ninna? Står der ikke mere?

SKUESPILLER

Bare Ninna.

NINNAS fortælling begynder:

1. SCENE: NINNA

NINNA

Jeg er opvokset i Kolding. På en bakketop. Vi havde en gyngesæd, og vi havde en hund, som havde bidt min Byggemand Bob figur i stykker. Jeg fandt kroppen oppe på gyngesæden, med spindelvæv på... det er det eneste jeg kan huske fra huset på bakketoppen. Min mor og far blev skilt, da jeg var 3-4 år. Jeg flyttede med min mor.

Min mor har det med at vælge de dårlige mænd. Da jeg var 5 år, datede hun en fyr, som er min halvlillesøsters rigtig far. Han ville ikke have børn, men min mor ville ikke have abort, og så begyndte han at slå på hende. Hun brækkede næsen. Hun havde taget billeder af det på en gammel telefon. Jeg fandt selv billederne, hun ved ikke, jeg har set dem. Efter det kom hun ned ad en bakke med alt for megen alkohol og fester, og nye fyre hver weekend.

Vi havde strenge sengetider, vi kom altid tidligt i seng, for så kunne hun komme i gang med at drikke. Hun kunne ikke sove, hvis hun ikke havde drukket. En søndag, efter vi kom hjem fra weekend hos min far, lå hun oversvøbt i bræk og lort, fordi hun havde haft det så skidt. Hun var så hjælpeløs.

Jeg var elleve - tolv år da min mor begyndte at date min papfar. Det var først efter et stykke tid, at han begyndte sådan at være lidt voldelig. Og rigtig ulækker. På et tidspunkt - da vi spiser aftensmad - siger han til min lillesøster.

PAPFAREN

Du er mega tyk og mega grim, og du kan jo ikke engang løbe op og ned ad vejen, uden at blive fucking forpustet.

NINNA

Men hun har astma, så hun kan ikke gøre for det. Og så siger jeg:

YNGRE NINNA

Hvad med dig, du har stomi-pose, du kan ikke sidde her ved bordet uden at skide i bukserne.

NINNA

Og så blev han sur. Han begyndte at råbe, sagde en masse grimme ting og gik fra bordet og ud i køkkenet, hvor hans safeplace var. Der sad han og røg og drak en masse øl, og... jeg har engang set ham se porno på den skærm. Han vidste ikke, jeg var hjemme... men det var jeg så... men når han blev vred gik min mor altid ud til ham, og så fik hun ham altid på en eller anden måde kørt mere op, og så gik det ud over hende. Hun sagde:

MOREN

Så snart han lægger hånd på jer, så smutter vi.

NINNA

Men han lagde aldrig hånd på os. I hvert fald ikke fysisk.

Jeg løb væk hjemmefra, hen mod natten, i flere timer. Jeg løb hen til mit lille fristed. Der var sådan en lille bakke, der lå cirka 200 meter fra vores hus. Nogle gange lå der nogle halmballer derude, og så lå jeg egentlig bare der, og jeg var ligeglad med om der var vådt eller ej. Og hvis der var skyfrit, så lå jeg og kiggede op på stjernerne. Der var ro. Og fred.

Det var der jeg lå og hørte den.

SANG: "Beutiful" af Christina Aguilera

Everyday is so wonderful

Then suddenly

It's hard to breathe

Now and then I get insecure

From all the pain

I'm so ashamed

I am beautiful

No matter what they say

Words can't bring me down

I am beautiful
In every single way
Yes words can't bring me down
Oh no
So don't you bring me down today

To all your friends you're delirious
So consumed
In all your doom, ooh
Trying hard to fill the emptiness
The pieces gone
Left the puzzle undone
Ain't that the way it is

You are beautiful
No matter what they say
Words can't bring you down
Oh no
You are beautiful
In every single way
Yes words can't bring you down
Oh no
So don't you bring me down today

NINNA

Den sang hjalp mig når det var hårdt.

Min papfar kom i varetægtsfængsling for narko og et ulovligt våben. Han havde også truet min mor med en pistol. Til tindingen. Det var det, der fik hende til at forstå, at hun skulle væk. Vi flygtede.

Jeg fandt min mors gamle dagbog. Der var adskillige selvmordsbreve. Og man kunne se, at skriften var vaklende. Jeg turde ikke spørge hende om det bagefter.

Men vi har mange gode oplevelser sammen. Vi tog på ture. Det har min mor altid været god til at arrangere. Vi var på en strand. Jeg havde en stjerne nederdel på. Vi havde hunden med, og min bror var der også, og min lillesøster, det var bare sådan rigtigt... dejligt... der var god stemning.

Og nu har hun fundet en kæreste, der rent faktisk er god ved hende. Så det går fremad. Jeg har mødt ham 2-3 gange. Han har selv 3 børn, og ja... der er også noget ved ham. Han har lidt med alkohol, men han har ikke noget temperament... han er sød ved hende. Det er det vigtigste.

Jeg har bekymret mig meget om min mor. Men på det sidste har jeg tænkt på, at min mor er gammel nok til at få styr på sit eget liv, og måske skal jeg til at få mere styr på mit eget.

1. MELLEMSPILE

En SKUESPILLER samler et nyt bordkort op, men i samme øjeblik er der en anden SKUESPILLER der også samler et bordkort op.

De stirrer udfordrende på hinanden, og snart udvikler det sig til en slåskamp om hvilket af de to bordkort der skal bruges.

Vinderen holder triumferende sit bordkort op og læser højt:

SKUESPILLER

Anton Aldershaab.

2. SCENE: ANTON ALDERSHAAB

ANTON

Jeg havde virkelig mange bamser på mit værelse. Det ene hjørne af min seng, det var bare bamser, og de stod på hver deres faste plads. Jeg havde også én bamse der var lidt mere særlig end de andre. Det var en bamse-bamse. Lidt stor. Brun. Samme farve som vores klaver i stuen.

Jeg havde sådan et gennemgangsværelse, som man gik igennem for at komme ud til vores fyrrum. Og det der fyrrum... lige ved fodenden af min seng var døren ud til fyrrummet. Der var monstre derude. Jeg lå altid med benene trukket op, det kunne jo være der kom nogen!

Og ude ved vores carport havde vi også sådan en lys sensor. Så kom der en stor bil, eller traktor, eller lastbil, eller hvis vores birketræ i gårdspladsen lige kørte forbi med en gren, så kunne det lys godt tænde, og så blev jeg sådan:

YNGRE ANTON

Er der nogen derude?!

ANTON

Lyset blev kastet ind på gardinet og ind på mit værelse.

YNGRE ANTON

Der er noget derude!

ANTON

Og når lyset så slukkes igen, så slappede man mere af igen. Jeg skulle også have lys på værelset, når jeg skulle sove. Der var Peter Plys på lampeskærmen. Og mine forældre sad hos mig indtil jeg fald i søvn.

Normalt var det min mor der puttede mig, og hende der sang for mig når jeg skulle sove. Sigurds Godnatsang. Den sang vi sammen.

SANG: "Godnatsangen" / "Nu er solen gået i seng" af Sigurd Barret

Nu er solen gået i seng,
uden for står natten på spring.
Vi skal sove nu,
vi skal hvile vores krop,
for i morgen skal vi op!

Til en dejlig dag med musik,
kammerater, leg og lidt slik.
Vi skal sove nu,
vi skal hvile vores krop,
nu er månen stået op!

ANTON

Men når min mor ikke var hjemme, så var det min far der skulle putte mig, og det var ikke så tit det skete. Så når det endelig var min far der lagde mig i seng, så fik den heller ikke for lidt når han sang. Han lavede skøre stemmer og puttede lidt ekstra på versene, og alt sådan noget.

SANG: "Blæksprutten Olsen" af Halfdan Rasmussen

Blæksprutten Olsen,
der er så begavet,
bor i et blækhus
på bunden af havet.

Hver gang der kommer
en hornfisk og trutter,
hopper den op af
sit blækhus og sprutter.

Men når der kommer
en hvalfisk derhen,
hopper den ned i
sit blækhus igen!

ANTON

Det var sjovt når min far sang for mig. Jeg blev sådan helt... glad.

Ikke fordi det ikke var godt når min mor sang, men jeg tror bare, at det var lidt mere specielt. Det var jo ikke så tit, at han puttede mig. Det var jo bare min mors job at lægge mig i seng.

Men når de sad der ved min side og sang når jeg skulle sove; jeg følte mig tryk. Elsket. Der var ingen monstre, der kunne få fat i mig.

2. MELLEmspIL

En SKUESPILLER går op til MUSIKANTERNE og hvisker noget til dem. Så begynder de at spille en romantisk sjæler.

SKUESPILLEREN inviterer nu en af de andre SKUESPILLERE til at danse med sig.

De danser og holder om hinanden, og snart viser den indbydende SKUESPILLER sin sande intention, idet denne diskret placerer en hånd på den andens bagparti. Det er ved udvikle sig meget hedt, men -

En tredje SKUESPILLER har fået nok og samler et visitkort op og læser højt:

SKUESPILLER

Alexander.

3. SCENE: ALEXANDER

ALEXANDER

Jeg var to år, da mine forældre blev skilt. Eller de blev ikke skilt, for de var ikke gift. De var kæresten. Da jeg var syv til jeg var ti, skulle jeg vælge om jeg ville bo hos min mor eller far. Men de pressede mig jo begge to til at vælge dem.

MOREN

Du skal da bo hos mig.

FAREN

Du vælger mig, ik?

ALEXANDER

Så jeg sagde ja til dem begge to. Der gik nogle år inden jeg skulle i retten og give mit endelig svar. Så jeg gik i tre år og tænkte; skal jeg vælge min mor eller min far? Men jeg vidste jo godt, at jeg ville vælge min mor, der havde jeg jo min skole og mine venner.

Så kom jeg i retten. Der var sådan et bord, hvor vi sad og snakkede med nogle damer som hele tiden skrev alt ned hvad jeg sagde. Jeg skulle sige, hvem jeg ville bo hos. Jeg sagde:

YNGRE ALEXANDER

Min mor.

ALEXANDER

Min far blev meget sur på mig. Jeg stoppede stille og roligt med at komme ved ham. Han kontaktede ikke rigtig mig, og jeg kontaktede ikke ham. Men en dag ringede han til mig og sagde, at han ligger og græder, fordi jeg ikke gider se ham. Så sagde jeg,

YNGRE ALEXANDER

Det passer ikke, det vil jeg rigtig gerne.

ALEXANDER

Men det blev ikke til noget. Han kom heller ikke til min konfirmation og gav mig heller ikke en gave. Og jeg havde det sådan, okay, hvad siger jeg så til mine venner: Han gider ikke komme, han kan ikke lide mig? Min far spurgte mig senere:

FAREN

Hvordan har du det egentlig med, at jeg ikke kom til din konfirmation? Blev du ked af det?

ALEXANDER

Og jeg sagde:

YNGRE ALEXANDER

Nej, nej, det er bare en konfirmation.

ALEXANDER

Men det var løgn. Ens forældre skal komme til ens konfirmation.

Og så... jeg var 15, tror jeg, så ringede han til mig, og så snakkede han om nogle pletter på sin tarm.

Og jeg sagde:

YNGRE ALEXANDER

Nåh... og hvad så?

FAREN

Jeg skal på hospitalet.

YNGRE ALEXANDER

Nåh, hvad skal der ske der?

FAREN

Jeg skal opereres.

YNGRE ALEXANDER

Er det alvorligt?

FAREN

Nej, det er ikke noget specielt.

ALEXANDER

Så lagde vi på, og så spurgte jeg min mor:

YNGRE ALEXANDER

Hvad betyder pletter på tarmen?

MOREN

Det er kræft, Alexander.

ALEXANDER

Så fik man lige sådan en klump i halsen. Det sker jo altid for andre mennesker. Så tog jeg kontakt til ham og begyndte at snakke med ham rigtig meget. Jeg hjalp ham med at få lavet en kostplan. Sådan noget går jeg meget op i; krop og helbred. Det var 60 centimeter af tarmen der skulle fjernes, og der var en chance for at han kunne dø. Han overlevede.

Men som han fik det bedre, stoppede vi stille og roligt med at kontakte hinanden igen. Vi så hinanden til hans fødselsdag. Han var begyndt at ryge igen. Selvom han havde sagt:

FAREN

Jeg rører aldrig nogensinde en smøg igen! Jeg kan ikke engang klare lugten af det!

ALEXANDER

Jeg hader rygning. Men jeg kan ikke gøre så meget ved det. Jeg kan se hvordan han nyder det, når han tænder en smøg.

Så fik han kræft igen. Han ringede igen og sagde det. Det var en plet på bughinden. Han lød ikke som om det var særlig slemt. Så fortalte han mig lidt om operationen skulle forgår, og det var

verdens største operation et menneske kan overleve. Alt fra ribbenene og ned skulle ud i en pose, og så skulle der skæres noget af, og det hele skulle tilbage igen og sættes på plads.

Så begyndte jeg at tage kontakt til ham igen. Det var om sommeren, så vi grillede meget på det tidspunkt. Jeg tog nogle billeder og video af ham, hvor han ikke så det. Jeg tænkte, at det kunne være de eneste billeder jeg havde tilbage af ham. Jeg har aldrig taget et billede sammen med ham.

Da operationen skulle til at ske, kørte vi til Aarhus. Det var sådan et gammelt sygehus. Det lignede en fabrik. Det var sådan et dystert sted. Det var sort. Med mørkerøde mursten. Og døre der ikke rigtig virkede, og en elevator der var sådan gammeldags. Det lignede lidt et sindssygehospital fra en gyserfilm. Jeg fik sagt farvel til ham. Bagefter fik jeg så at vide.

LÆGEN

Din far lever stadig

ALEXANDER

Det gjorde mig selvfølgelig glad, men han var en grøntsag. Jeg så ham to dage efter operationen. Han var bleg. Som et stykke A4 ark. Han var hvid. Tynd. Man kunne næsten se hans knogler. Han har aldrig været tyk, men han har altid haft en far-mave. Han havde ikke nogle navle længere. Han havde flere ar, hvor han havde haft slanger i sig; en til hans blod og en til hans tis. Og så havde han fået en pose på maven, hvor afføringen kom ud. Det var ikke min far. Det var en levende død. Det lignede jo en zombie, der lå der. Han kunne ikke rigtig snakke. Han kunne smile lidt.

Det var det værste tidspunkt i mit liv; at se ham der. I tiden efter kunne han jo stadig dø, og jeg gik nærmest bare og ventede på et opkald. Jeg begyndte at blive meget ked af det, og pludselig kunne jeg ikke få vejret.

YNGRE ALEXANDER

Hvad sker der?! Hvad sker der?!

ALEXANDER

Dengang vidste jeg ikke hvad et angstanfald var.

Sidst jeg så ham var til min fasters fødselsdag.

Vi er til fødselsdagen: *Melodien til "Mockingbird" af Eminem begynder, og spiller i baggrunden under det næste – uden sangtekst.*

Han sagde hej og gav mig hånden. Jeg havde forventet en krammer, men nej, jeg fik bare et koldt blik. Eller det var ikke et decideret koldt blik, men hans øjne lavede ikke op. Jeg skulle side over for ham til festen, men jeg kunne ikke få øjenkontakt med ham. Han ville ikke kigge på mig, og hvis han kiggede på mig, så smilede han ikke rigtig. Over for andre virkede han normal.

Jeg elsker jo min far, men han er stadig en idiot. Jeg tror ikke, vi kommer til at snakke sammen igen. Den her gang er det slut. Ikke mere nu. Jeg er træt af at savne ham.

Jeg har snart fødselsdag. Jeg bliver sytten. Jeg er lidt spændt på om min far skriver noget til mig. Det tror jeg ikke han gør. Jeg har opgivet på det, og det tror jeg egentlig også at han har.

Der er en sang jeg hører meget. Den er forbundet til min far. Den gør mig ked af det. Men nogle gange er det også rart at høre noget musik, der kan gøre én endnu mere ked af det. Hvis det giver mening. Så man ligesom... føler noget.

SANG: "Mocking Bird" af Eminem

Udklip fra sangteksten:

I know sometimes things may not

Always make sense to you right now

But hey - What daddy always tell you?

Straighten up little soldier

Stiffen up that upper lip

what you crying about?

You got me

(...)

I try to keep you sheltered from it but somehow it seems

The harder that I try to do that, the more it backfires on me

All the things growing up his daddy that he had to see
Daddy don't want you to see but you see just as much as he did
We did not plan it to be this way, your mother and me
But things have gotten so bad between us
I don't see us ever being together ever again
Like we used to be when we were teenagers
But then of course everything always happens for a reason
I guess it was never meant to be
But it's just something we have no control over and that's what destiny is
But no more worries, rest your head and go to sleep
Maybe one day we'll wake up and this will all just be a dream
Now hush little baby, don't you cry
Everything's gonna be alright
Stiffen that upper lip up little **soldier**, I told ya
Daddy's here to hold ya through the night

3. MELLEMSPIIL

En SKUESPILLER vælger et ny bordkort:

SKUESPILLER

Edda Lina Skøtt.

4. SCENE: EDDA LINA SKØTT

EDDA

Min første kærlighed var min mor.

Den Tønder-familie jeg blev født ind i, i maj 1941, bestod af Mamma, Pappa og fire noget ældre søskende. Med en tysksindet far og en dansksindet mor voksede jeg op som tresproget, der vekslede mellem dansk, tysk og sønderjysk.

Min mor var meget meget arbejdsom. Om aftenen sad hun altid og syede til hele familien, og syede tøj om. Man havde jo ikke meget dengang efter krigen. Og hun var meget renlig. Hun duftede altid af sæbe. Hendes forklæder var altid stive af kartoffelmel. Hun var slidt og mange gange træt, men hun havde altid plads til en krammer. Jeg skulle jo nok have været en dreng, jeg var lidt vild, men mor tilgiver alt.

Min Oma var helt anderledes. Hun var dybt religiøs. Jeg måtte ikke gå til ballet for hende.

YNGRE EDDA

Hvorfor må jeg ikke det?! Mamma sagde, at jeg godt måtte?! Hvorfor må jeg ikke?!

OMA

(på Sønderjysk) Så kommer du aldrig i himmel.

YNGRE EDDA

Det vil jeg sgu da heller ikke! Jeg vil blive her!

EDDA

Så snakkede Oma ikke med mig i lang tid derefter. Jeg blev lagt på is. Det var straffen. Min mor havde sine kampe med hende. Og min mor var jo så mild og kærlig. Hun kunne finde på at omklamre mig og sige:

MOREN

Jeg elsker dig højere end mine andre børn tilsammen!

EDDA

Dengang undrede jeg mig ikke over det. Og når hun kunne se, at jeg var ked af, så tog hun mig op på skødet, og så sang hun altid den samme sang:

SANG: refræn fra "Das Vilja Lied" fra Franz Lehárs operette "Die lustige Witwe"

Vilja, oh Vilja, du Waldmägdelein,
Fass mich og lass mich dein Herzliebster sein!
Vilja, oh Vilja, was tust du mir an!
Bang fleht ein liebkrankter Mann.

EDDA

Det var først efter min mor døde, da jeg var tredive, at jeg fandt ud af at min pappa ikke var min rigtige far. Min biologiske far var Onkel Peter, som jeg troede var tolder. Men han var tysk soldat, der var stationeret i Tønder under krigen.

I årene efter krigen havde de set hinanden hos min bror, der var flyttet over grænsen til Tyskland. Peter ville have min mor og mig med til Tyskland, men det kunne hun ikke. Hun havde børn i Tønder, og de ville ryge på børnehjem. Pappa kunne ikke tage sig af dem. Sådan var det bare.

Jeg fandt også ud af, at da min mor ikke kunne flytte ned til sin Peter, var hun var gået i Vidåen, i Tønder, for at drukne sig selv. Med mig i maven. Det er jo heldigt, at det ikke lykkes.

Det eneste minde jeg har om Peter, er at jeg går hånd i hånd med ham. I Tyskland, hen over markerne, over grænsen. Jeg kan ikke huske hvordan han så ud, men jeg kan huske uniformen. Og jeg kan huske følelsen af hans hånd. Hvis jeg lukker øjnene, kan jeg stadig fornemme det. Dengang, på den mark, der kunne falde bomber ned, og det ville jeg ikke have reageret på. Jeg var lykkelig.

Jeg har jo ikke været ret gammel, men siden jeg husker det så tydeligt, så har jeg måske alligevel et eller andet sted kunne fornemme det dengang; at han elskede mig, at jeg var hans.

Jeg har søgt ham i starten af 70erne. Jeg fik fat i det rigtige efternavn, og et udskrift med en række telefonnumre på det navn. Men jeg var i tvivl, om jeg skulle gøre det. Lever han? Hvad ville jeg gøre mod hans familie, hvis jeg pludselig trænger mig på? Gør det bare mere skade end gavn? Men mine børn pressede på, at jeg skulle gøre det. Især min pige. Og jeg gjorde det. Jeg satte mig med telefonen og listen og gik i gang med at ringe. Jeg havde sommerfugle i maven hver eneste gang jeg tog knoglen.

YNGRE EDDA

Ich seuche meine biologiske vater.

EDDA

Uha, jeg sad og tudede, og det tog to dage, og der var en del der ikke svarede, men ellers var de utroligt søde. Og hver gang, inden jeg ringede, skulle jeg lige have en smøg og 5. minutters pause, og så videre til den næste; tænk, hvis det nu var ham. Men jeg fandt ham ikke. Min datter ville have jeg skulle fortsætte.

DATTEREN

Mor. Gør det.

YNGRE EDDA

Nej. Nu er det slut.

EDDA

Han er selvfølgelig død nu.

Det er bare mit lod. Det har ikke skulle være sådan. Måske møder jeg ham i mit næste liv. Det er bare min fjollede tanke.

Men så fik jeg jo alt den kærlighed jeg havde brug for af min Mama. Kærlighed er jo mange ting. Kærligheden til sin mor er jo en helt anden end kærligheden til sine børn. Den ligner jo meget, synes jeg, men det er vidt forskelligt. Også kærligheden til en mand.

Min mor traf et valg om ikke at forlade sin familie for at følge sin store kærlighed, men måske opnåede hun en lise, når hun sang Das Vilja Lied for mig. Jeg har ofte tænkt på, at lige netop den sang måske var min mors og biologiske fars sang, at de har danset til den under besættelsesårene i Tønder.

MOREN og ONKEL PETER danser, og EDDA betragter dem.

Den sang har hele mit liv været knyttet til min mor. Den fulgte hende, og nu følger den også mig.

Den har også været min trøst i livet igennem. Når jeg har haft problemer på mit arbejde, eller andet, så kunne jeg lige gå ud på toilettet, og så lige køre sangen igennem hovedet. Så var hun hos mig.
Min mor.

Min første kærlighed.

SANG: refræn fra "Das Vilja Lied" fra Franz Lehárs operette "Die lustige Witwe"

Vilja, oh Vilja, du Waldmägdelein,
Fass mich og lass mich dein Herzliebster sein!
Vilja, oh Vilja, was tust du mir an!
Bang fleht ein liebkrankter Mann.

4. MELLEMSPIIL

En SKUESPILLER vælger et nyt bordkort.

MUSIKANT / SKUESPILLER

Lisa Marie Drechsler.

5. SCENE: LISA MARIE DRECHSLER

LISA

I 4. klasse kom der en ny i klassen. Han udpegede mig, til at gøre grin med i idræt. Han fik også ældre elever til at mobbe mig. Det startede egentlig med at jeg lyttede til lidt anderledes musik, så jeg var ikke ligesom dem der hørte Rock. Jeg lyttede til Justin Bieber og alt muligt popmusik. Derfor var jeg lidt weird. De hørte Rock. ACDC og alt det der. Han skubbede mig også... jeg var bange. Jeg pjækkede meget, og jeg fik advarsler. Min klasselærer var også med til at mobbe mig. Han sagde, at jeg var dum, og han sagde ikke noget når de mobbede mig.

Til sidst havde jeg selvmordstanker, og derfor skadet jeg også mig selv. Så følte jeg mig sådan mere tom inden i, i stedet for at føle alle de her ting. Jeg skar i mig selv, med bladet fra en blyantspids, i mine arme og ben.

Vi skulle skrive SSP i gymnasiet. En større skriftlig opgave, og jeg skrev om det moderne liv. Jeg var tidspresset og stresset. Jeg havde svært ved at komme i gang med opgaven, og jeg havde blackouts, og så hang jeg fast i min oplader, og jeg faldt og brækkede foden. Derfor var min mor taget med mig på biblioteket, fordi jeg skulle aflevere nogen bøger, og jeg kunne ikke køre selv. Det var på biblioteket det skete.

Først var det som om at mit ben faldt i søvn, og så begyndte flere kropsdele at falde i søvn, og jeg kan huske, at min mor prøvede at snakke til mig, og jeg prøvede at svare hende, men det blev bare til... ja... ja.... ja. Og så kunne jeg se min far, han var også kommet, og... jeg ved ikke... pludselig var jeg bare væk. Biblioteket var tæt på sygehuset, og de sagde, at hvis jeg havde været hjemme, så havde jeg nok ikke overlevet slagtilfældet.

Jeg vågnede efter at have ligget 2 dage i koma på intensiv på sygehuset. Jeg kunne ikke røre mig, og jeg prøvede også at tale, men der kom bare ikke noget ud. Jeg kunne ingenting. De første 2-3 uger var de værste. Jeg måtte ikke bruge min mobil, på grund af min hjerne, og heller ikke computer eller internet. Jeg kunne ikke komme i kontakt med nogen. Og jeg vidste, at jeg ikke kunne få min studenterhue den sommer, ligesom alle de andre... på en måde fortsatte livet uden mig.

Der var genoptræning fra morgen til aften; genoptræning, genoptræning, genoptræning. Jeg skulle lære ord på ny. Jeg sagde forkerte ord; selvom jeg vidste, det var det forkerte.

YNGRE LISA

Hat. Stol. Bord.

LISA

Jeg fik bøger, som normalt bruges til børn der skulle lære at tale... jeg startede helt forfra. Det var lettere at træne at gå igen. Der kunne jeg bruge min krop og min viljestyrke. Det første jeg kunne bevæge, var mine fingre. Det var lidt af en relief. Det tog lang tid for fødderne og tærerne. Jeg var virkelig glad da jeg kunne bevæge tærerne igen. Det var stort. Jeg sendte en video til min mor.

YNGRE LISA

Ha! Jeg kan bevæge dem igen!

LISA

Nu er der gået to år siden slagtilfældet, og jeg har det godt i dag. Jeg har sejret. Men når nogle siger, at jeg er sej, fordi jeg har kæmpet mig igennem det, så føles det underligt. Jeg havde jo ikke noget valg. Hvad skulle jeg ellers have gjort? Bare givet op?

Før det skete havde jeg svært ved at sige fra. Jeg var også genert og usikker i mange situationer, mere tilbageholdene, og jeg gjorde mest hvad andre syntes var godt. Men nu er jeg er blevet mere sikker på mig selv og hvem jeg er. Førhen hadet jeg også min krop, fordi den ikke så ud som den skulle, men nu elsker jeg min krop. Nu er jeg bare glad for at den fungerer.

Før ville jeg have tatoveringer, men det ville mine forældre ikke have, og så var jeg sådan; okay, så gør jeg det ikke, men nu har jeg fået min første og mange tatoveringer siden. Jeg har også fået tatoveret datoen hvor det skete. På hoften, hvor jeg har mit ar fra operationen. Det er nok den vigtigste dato i mit liv.

Jeg er også ved at trappe ud af al medicinen nu, og når den er helt ude af min krop, så må jeg køre bil igen. Det glæder jeg mig helt vildt til. Så kan jeg køre rundt og høre høj musik igen. Der er

særlig én sang, der betyder meget for mig. Den hørte jeg da jeg lå på hospitalet og havde det allerværst. Den gav mig motivation og styrke.

LISA sætter sig ind i bilen og sætter sangen på anlægget:

SANG:"Scars to your beautiful" af Alissia Cara

She just wants to be beautiful
She goes unnoticed, she knows no limits
She craves attention, she praises an image
She prays to be sculpted by the sculptor
Oh, she don't see the light that's shining
Deeper than the eyes can find it
Maybe we have made her blind
So she tries to cover up her pain and cut her woes away
'Cause cover girls don't cry after their face is made

But there's a hope that's waiting for you in the dark
You should know you're beautiful just the way you are
And you don't have to change a thing, the world could change its heart
No scars to your beautiful, we're stars and we're beautiful
Oh-oh, oh-oh
And you don't have to change a thing, the world could change its heart
No scars to your beautiful, we're stars and we're beautiful

She has dreams to be an envy, so she's starving
You know, covergirls eat nothing
She says beauty is pain and there's beauty in everything
What's a little bit of hunger?
I could go a little while longer, she fades away
She don't see her perfect, she don't understand she's worth it
Or that beauty goes deeper than the surface

Oh, oh

So to all the girls that's hurting

Let me be your mirror, help you see a little bit clearer

The light that shines within

There's a hope that's waiting for you in the dark

You should know you're beautiful just the way you are

And you don't have to change a thing, the world could change its heart

No scars to your beautiful, we're stars and we're beautiful

Oh-oh, oh-oh

And you don't have to change a thing, the world could change its heart

No scars to your beautiful, we're stars and we're beautiful

No better you than the you that you are (no better you than the you that you are)

No better life than the life we're living (no better life than the life we're living)

No better time for your shine, you're a star (no better time for your shine, you're a star)

Oh, you're beautiful, oh, you're beautiful

And there's a hope that's waiting for you in the dark

You should know you're beautiful just the way you are

And you don't have to change a thing, the world could change its heart

No scars to your beautiful, we're stars and we're beautiful

Oh-oh, oh-oh

And you don't have to change a thing, the world could change its heart

No scars to your beautiful, we're stars and we're beautiful

5. MELLEmspIL

Et bordkort bliver pludselig firet ned fra loftet i en snor, som om nogen højt oppe hejser det ned til dem.

SKUESPILLERNE og MUSIKANTERNE følger nysgerrigt kortets nedstigning.

En af SKUESPILLERNE tager bordkortet af snoren og læser det højt:

SKUESPILLER

Rosa.

6. SCENE: ROSA

ROSA

Det er 17 år siden vi flygtede. Fra Congo. Der var meget krig.

Vi boede i en flygtningelejr i Zimbabwe i 7 år. Man havde ikke så mange penge. Det var et stort sted, og der var mange mennesker. Det var hårdt at bo der. Man spiser ikke ordentligt, og man sover ikke ordentligt. Og selvom man blev syg, så fik man ingen behandling. Man vidste ikke, hvornår man kunne komme derfra. Men man hjalp hinanden. Det gør man meget i vores kultur. På vores sprog hedder det Umoja; at høre sammen og passe på hinanden.

Umoja.

Da vi kom til Danmark, var en af de største forandringer, at det var meget koldt. Vi har kun sol dernede. Det var også en overraskelse, at der ikke var arbejde til os her i Danmark. Vi troede, at når vi kom til Danmark, så kunne vi få arbejde. Men vi er blevet modtaget godt. Selvfølgelig er der nogen der ikke gider os, men der er også mange der gider os. Vi har også fået venner. Gode venner, som søskende.

Vi synger meget derhjemme. Sådan fungerer det hos os. Vi synger sammen. Det er salmer fra vores hjemland. De handler meget om vores kærlighed til gud. Musikken hjælper os med at komme tættere på gud. Det synes vi i hvert fald, men det er jo forskelligt fra menneske til menneske.

Selvom det ikke var vores valg at komme til Danmark, så var det guds vilje. Uden gud og hans kærlighed, var vi ikke kommet hertil. Vi kendte ikke danskere, men på grund af guds kærlighed, kender vi nu danskere. Gud har en mening med alt.

Vi mærker guds kærlighed gennem musikken.

SANG: "Mungu ni pendo", en swahili-salme (synges på Swahili)

Mungu ni pendo apenda watu,
Mungu ni pendo anipenda

Sikilizeni furaha yangu,
Mungu ni pendo, anipenda

Nilipotea katika dhambi,
nikawa mtumwa wa shetani

Sikilizeni furaha yangu,
Mungu ni pendo, anipenda

Akaja Yesu kuniokoa,
yeye kanipa kuwa huru
Sikilizeni furaha yangu,
Mungu ni pendo, anipenda

Sababu hii namtumikia,
namsifu yeye siku zote.
Sikilizeni furaha yangu,
Mungu ni pendo, anipenda

ROSA

Det er Swahili.
Mungu ni pendo betyder Gud er kærlighed.

Så det første af sangen lyder: Gud er kærlighed, han elsker mennesker, gud er kærlighed, han elsker mig

6. MELLEMSPIK

En SKUESPILLER vælger et nyt bordkort:

SKUESPILLER

Lone Hansen.

7. SCENE: LONE HANSEN

LONE

Min storesøster og jeg spillede begge to i Haderslev pigegarde. Og vi gik til Batik sammen, hvor man havde sådan nogle varme bade med farver i, som man dyppede stof i og farvede det. Vi har også begge spillet violin. Og sunget i kor. Musik har fyldt meget hos os begge.

Hun var jo den ældste, så hun tvang mig til at lege skolelærer. Hun var læreren, og jeg var eleven, og hun var streng.

SØSTEREN

Nu skal du tegne et eger!

LONE

Og så tegnede jeg et eger.

SØSTEREN

Nu skal du synge lille Peter edderkop!

YNGRE LONE

Synger: "Lille Peter Edderkop"

LONE

Hun var lille, tynd, mørkhåret, skrap, med klare målsætninger, ambitiøs. Målrettet. Hun vidste, hvad hun skulle være og gik direkte efter det. Hun har altid villet være lærer, og det blev hun så også. Og hun fik en mand, og de fik en datter. Sofie.

I starten kunne ingen finde ud af hvad min søster fejlede. Det viste sig at være en sjælden lungesygdom, der også ødelægger hjertet. Hun skulle både have hjerte og lunger. Der var ikke hjernedøds-kriterier i Danmark på det tidspunkt, men hvis man blev vurderet egnet, så kunne man blive skrevet op til et organ i Tyskland, og det gjorde hun så. Og så fik hun sådan en bipper, og den

gik hun med dagen lang, så man kunne bippe hende, hvis hun skulle af sted, og så kom der en helikopter.

Den bippede på grundlovsdag. Midt om natten, så kørte min mor far og jeg ud og passede Sofie, og så gik man bare og ventede. Man ved ingenting. Overlever hun? Og lille Sofie, som ikke vidste noget... der har hun været knap 2 år. Så ringede de hjem og sagde, at nu var de gået i gang med at transplantere hende.

Hun var så lille og tynd, og så det kan faktisk godt være, at hun har fået sine organer fra et barn.... Nogen vil bare vide hvem de har fået organet fra, men sådan havde hun det ikke. Hun sagde:

SØSTEREN

Følelserne sidder jo ikke i hjertet.

LONE

Men jeg tog fri fra mit arbejde, og så tog jeg derned, og så tog hendes mand hjem til Sofie. Jeg boede på sådan et patient hotel, og var hos hende 12-13 timer i døgnet. Det gik fantastisk godt, og hun kom hjem igen. Men når hendes feber steg herhjemme i Danmark, så kom der en ambulance og så skulle hun hver eneste gang hele vejen til Hannover.

Der var gået to år. Hun skulle til rutinetjek. Vi passede Sofie, og vi kunne ikke forstå, at vi ikke hørte noget fra hendes mand. Vi blev måske lidt småsure og kiggede på uret. Og så ringede han. De havde prøvet at genoplive hende, men... Hun blev 31 år og tre uger.

Vi var lidt i chok, og vi havde stadig Sofie, og hendes mand skulle blive dernede og afslutte tingene. Så vi skulle prøve - de næste dage - at have et almindeligt liv med Sofie... hun var fire år. Jeg kan huske, dagen efter, så trak jeg Sofie rundt i hendes lille trækvogn, og så kunne vi se sådan en regnbue... vi så den der flotte regnbue...

Jeg har ingen børn. Sofie er blevet lidt ligesom mit barn. Vi har været rigtig meget sammen, og vi har holdt ferie sammen. Hun er 32 nu og har to små børn. Hver gang jeg ser hende, så ser jeg også min søster. Hun ligner hende simpelthen så meget. Det ved Sofie godt. Det griner hun lidt af.

Jeg elskede min søster. Jeg fik det måske ikke sagt til hende så meget, men måske har jeg vist hende det i handlinger. Jeg var der for hende hele tiden, og for Sofie... selvom jeg måske ikke har sagt det, så tror jeg godt, hun var klar over hvor meget...

Sangen er forbundet til min søster. Hun spillede den altid. Det var hendes sang.

SANG: "Forårsdag" af Anne Linnet

Du ved det sikkert allerinderst inde
selvom jeg sjældent bruger store ord
Du ved, at du er den der gennem livet,
og stadig i mit hjerte bor.

Jeg ved at al min sidste tid skal leves,
jeg ved at tiden tæller hjertets slag,
at alt det vi har grædt igennem livet
det svinder på en forårsdag.

En forårsdag hvor solen bare skinner,
som da jeg mødte dig den første gang
og hele verden svandt kun solen så os
og lavede en stille sang.

Og det er det jeg endelig har fundet
så mange år er gået siden hen
vi tænker vel at noget sku´ forandres
hvis vi ku´ leve alt igen.

Vi tænker vel at vi gled fra hinanden
i årene der hastede forbi.
Og nu er alting stille her i stuen
og store ord er svær´ at sig´.

Men du ved det sikkert allerinderst inde
selvom jeg sjældent bruger store ord
Du ved, at du er den der gennem livet,
og stadig i mit hjerte bor.

Jeg ved at al min sidste tid skal leves,
jeg ved at tiden tæller hjertets slag,
at alt det vi har grædt igennem livet
det svinder på en forårsdag.

7. MELLEMSPIK

En af MUSIKANTERNE fortsætter straks med at spille et nyt musikstykke, og alle de andre kigger spørgende på personen.

Uden at stoppe med at spille, trækker MUSIKANTEN et bordkort frem og kaster det ud i rummet og fortsætter med at spille sangen.

En af SKUESPILLERNE skynder sig at kigge på bordkortet og går straks igen med fortællingen – uden at sige navnet på bordkortet.

8. SCENE: ALEKSANDER NIELSEN

Sangen "Comforting Sounds" af Mew spiller under hele fortællingen; uden sangtekst.

ALEKSANDER

Jeg har 3 storebrødre. Min ældste bror er næsten 10 år ældre end mig, og den næste er 7 år ældre, og den sidste er 2 år ældre end mig.

Der var et stort skel imellem os, så hvis det ikke var fordi vi tumlede og slås – som det nok var 80 procent af tiden - så har vi spillet Warcraft 3 sammen, eller jeg har stået og kigget på, for det var jo spændende. Det var jo det ens storebror lavede.

Engang da jeg var lille. Jeg gik i 0 klasse. Nogle 7. klasse drenge jagede med mig en kost.

Jeg synes jo også det var sjovt, men også lidt skræmmende. På et tidspunkt kommer jeg så ind under et bord, hvor de begynder at daske til mig, ikke fordi det var hårdt, men det var ubehageligt. Og så bliver jeg ked af det, og så smuttede jeg hjem, og så fortalte jeg det til min 2. ældste bror. Som var 8. klasser der, så gik han lige hen til dem og sagde:

2. ÆLDSTE STOREBROR

Det gør I ikke igen.

ALEKSANDER

Og så slog han deres hoveder sammen. Og så kom de hen til mig og sagde:

7. KLASSER

Din storebror, er det Sebastian?

YNGRE ALEKSANDER

Ja.

7. KLASSER

Han er godt nok stærk.

ALEKSANDER

Eller noget i den stil, og så var der ikke mere ballade. Man følte ligesom, at ens bror, han havde magt. Det var også ham, min 2. ældste bror, der lærte mig sangen at kende. Når jeg hører den, er jeg syv år gammel igen. Jeg sidder på mit værelse og kan høre musikken inde fra hans værelse.

Engang var vi alle fire brødre ude og sove i shelter sammen. Det var d. 23. december. Vi fandt træ sammen, og vi sad og snakkede, og der var der jeg fik min allerførste øl.

ÆLDSTE STOREBROR

Aleksander, du får ikke noget aftensmad før du har drukket den her øl.

Den YNGRE ALEKSANDER får en øl i hånden og går i gang med at balle den, men må opgive undervejs og spytter øl ud.

ALEKSANDER

Den smagte forfærdeligt. Og jeg kan huske, jeg var træt og fik røg i øjnene fra bålet. Det var en super god tur.

Når jeg er sammen med mine brødre, så har jeg en følelse af, at jeg ikke vil bytte det med noget som helst andet.

Den her sang er på en måde et soundtrack til en periode i mit liv. Dengang alle os brødre boede hjemme. Den har også en form for forløsning. Jeg kan mærke den i hele kroppen. Den giver rystelser.

Sangen når klimaks. SKUESPILLEREN holder bordkortet frem og råber navnet hen over musikken:

SKUESPILLER

ALEKSANDER NIELSEN!

8. MELLEMSPIIL

En SKUESPILLER har fundet et bordkort nede i et vinglas. Kortet er vådt, men stadige læseligt.

SKUESPILLER

Jytte Andersen.

Det får en anden SKUESPILLER til at holde en hånd som for at sige til dem alle, at de skal vente. SKUESPILLEREN går straks i gang med at gennemsnøge rummets mange bordkort efter et specifikt bordkort. Det virker umiddelbart som en umulig opgave, men så finder SKUESPILLEREN, hvad denne leder efter- til sin store glæde – og læser navnet højt.

SKUESPILLER

Og Jørn Andersen.

9. SCENE: JØRN og JYTTE ANDERSEN

JYTTE

Jan, det er min søn.

JØRN

Og min papsøn. Og Jan elskede Ramstein. Jeg holder hvert år i september noget vi kalder en drengedag for familiens drenge, hvor vi hører høj musik og spiser og drikker en hel masse, og Jan kom altid slæbende med sin Ramstein.

JYTTE

griner Der var ingen der ville høre det.

JØRN

Og vi sagde; Nej! For fanden, Jan! Hold nu op!

JYTTE

Han var meget vild da han var ung. Og han gik altid med solbriller. Han havde dem altid siddende oppe i håret.

JØRN

Og han holdt meget af Illustreret Videnskab.

JYTTE

Han var meget populær. Han var sådan en person som alle kunne lide.

JØRN

Han ville hjælpe alle mennesker.

JYTTE

Og hans piger de elskede ham. Han har forkælet dem lidt for meget, men... og han kunne alting med sine hænder! Er det ikke rigtigt?

JØRN

Jo, han var da min hotline med mit skide IT, når jeg ikke kunne få det til at fungere, det var Jan...

JYTTE

Han kunne mange ting

JØRN

Han havde været ude og spise ål med sine venner, på motorcykel, og de – der var ingen spiritus i blodet – når han kørte, så drak han ikke. Elles kunne han skam godt lide både det ene og det andet, men ikke når han kørte. Og der var på han vej hjem. Han kørte også hurtigt. Han tog chancer.

JYTTE

Han kører inde i en skov, og så kommer der – lige i svinget – en bil imod ham, og den vil han jo undgå, og det gør han sådan set også. Han snitter kun.

JØRN

Han snitter vidst spejlet.

JYTTE

Og så kommer han ud i jorden, der i skoven, og mister kontrollen over den og ryger ind i et træ. Træet vælter. Større var det ikke. Han var stadig i live, da hans venner kom. Han kunne sige sit navn.

JØRN

Men det var for sent. Han døde mere eller mindre i ambulancen.

JYTTE

De forsøgte at putte masser af blod i ham, men han havde indre blødninger. Da han lå der, kunne du slet ikke se, at han havde kørt galt.

JØRN

Han havde et hak på næsen fra sin styrthjelm

JYTTE

Ja, ellers var der ikke noget.

JØRN

Vi så ham jo inden de lukkede kisten

JYTTE

Han blev kun 56 år. Han havde tre teenagepiger.

JØRN

Han har et lille bitte gravsted på kirkegården i Skanderborg.

JYTTE

Hvor der er et stort træ. Han kunne ikke fordrage solen. Griner. Så han ligger godt i skyggen.

JØRN

Der mødes vi på hans fødselsdag og på hans dødsdag og drikker vintage port. Det elskede Jan, og så drikker vi lige et par glas med ham.

JYTTE

Og stiller en ned...

JØRN

Og stiller en ned til ham. Da jeg levede i Ukraine - de er jo russiske ortodokse derover - der har man den tradition, at når man begraver folk, så mødes man en måned efter begravelsen på gravstedet og drikker vodka. Der sender man sjælen derop. Et eller andet sted op i skyen.

Da kisten blev båret ud af kapellet til rustvognen, blev der spillet et musiknummer.

JYTTE

Åh, jeg får så ondt i maven.

JØRN

Den vil altid være knyttet til ham.

JYTTE

Den er så smuk. Jeg får sådan et stort... jeg får ondt i maven. Og så tænker jeg det hele igennem.

JØRN

Det var uventet for mig, at de ville spille den. Men jeg vidste jo at Ramstein betød noget specielt for Jan.

SANG: "Ohne Dich" af Ramstein

Ich werde in die Tannen gehen,
Dahin wo ich sie zuletzt gesehen,
Doch der Abend werft ein Tuch aufs Land,
Und auf die Wege hinterm Waldesrand,
Und der Wald er steht so schwarz und leer,
Weh mir oh weh,
Und die Vögel singen nicht mehr
Ohne dich kann ich nicht sein,
Ohne dich,
Mit dir bin ich auch allein,
Ohne dich,

Ohne dich zähl ich die Stunden,
Ohne dich,
Mit dir stehen die Sekunden,
Lohnen nicht
Auf den Ästen in den Gräben,
Ist es nun still und ohne Leben,
Und das Atmen fällt mich ach so schwer,
Weh mir oh weh,
Und die Vögel singen nicht mehr
Ohne dich kann ich nicht sein,
Ohne dich,
Mit dir bin ich auch allein,
Ohne dich,
Ohne dich zähl' ich die Stunden,
Ohne dich,
Mit dir stehen die Sekunden,
Lohnen nicht, ohne dich
Und das Atmen fällt mich ach so schwer,
Weh oh weh,
Und die Vögel singen nicht mehr
Ohne dich kann ich nicht sein,
Ohne dich,
Mit dir bin ich auch allein,
Ohne dich,
Ohne dich zähl' ich die Stunden,
Ohne dich,
Mit dir stehen die Sekunden
Lohnen nicht, ohne dich
Ohne dich
Ohne dich
Ohne dich

JØRN

Når forældre overlever børnene... det er ikke så smart

JYTTE

Man ville hellere selv være den der... ja... nåh...

Vi har jo alle sammen overlevet på en eller anden måde.

9. MELLEMSPIK

En SKUESPILLER finder et bordkort og viser det til de andre – ALLE er enige om at vælge bordkortet

SKUESPILLERNE tager en bunke papir på bordet – det er en sang fra festen – og de deler sangene ud til publikum, så alle kan få en sang.

Når sangene er delt ud, bekendtgør en SKUESPILLER navnet på bordkortet:

SKUESPILLER

Lotte.

10. SCENE: LOTTE

LOTTE

Vi var kun 80 elever på min efterskole, så man blev ret hurtigt tæt med alle. Det var en sportsefterskole med mange forskellige linjefag. Vi havde E-sport, kampsport, japansk, gymnastisk og spring, så det tiltrak også forskellige typer med forskellige interesser. Vi havde elever fra hele Danmark, også fra Bornholm, og på det første år havde vi også én fra Luxemburg, og flere fra Nordtyskland. Og vi havde en flygtning, der havde været i Danmark i 5-6 år. Han var fra Afghanistan, tror jeg. Han var på kampsport. Vi havde morgensamling hver dag, hvor vi altid sang, og fællessang en gang om ugen. Når vi sang blev vi en samlet gruppe.

Noget af det jeg har lært allermest ved efterskolen, tror jeg, er det der med at kunne respektere andre der er anderledes end én selv. Når man er så få, så bliver man jo også tvunget til at snakke sammen på et eller andet tidspunkt. Man bliver jo sat sammen i forskellige konstellationer; man får en roomie, man går i klasse med nogen; og man har linjefag med nogen; og man sidder og spiser sammen med nogen - så man bliver tvunget til at møde nye mennesker hele tiden. Og hvis jeg selv kunne have valgt – du ved – hvem jeg ville det hele med, så var der jo nok nogle typer jeg aldrig nogensinde ville snakke med, fordi – du ved – ej, I ser anderledes ud end mig, eller opfører jer anderledes. Man holder sig jo tit til det man kender og som man er tryk ved, dét som minder om én selv.

Det var ikke sjovt at skulle sige farvel den sidste dag. Vi skulle synge den samme sang, som vi havde sunget mange gange før på skolen.”Giv os lyset tilbage.”

Jeg havde hørt sangen før jeg kom på efterskole, men på efterskolen fik den bare en helt anden betydning. Den ændrede sig. Og nu er sangen anderledes igen, for nu bringer den bare så mange minder frem.

Der er særlig et sted i sangen, jeg rigtig godt kan lide. Det er ordene:

”Når jeg blir til os.”

SANG: "Giv os lyset tilbage" af Rasmus Skov Borring

Kloden mange forskellige slags
Alle må leve og dø
Glæd dig du er her alligevel nu
meningen er vel at så sine frø
på en overladt stjerneø
Gi os tiden tilbage
Og lad os bruge et hvert timeslag
dørene åbne og smilene slidt
sådan er landet, jeg gerne vil kalde for mit

Lykken du holder i hænderne nu
den er vidst egentlig min
og at du lever og bærer og er
gør at jeg også kan værne om din
denne smukkeste disciplin

Gi os glæden tilbage
og lad os leve af det trylleslag
kroppene mange men styrken er en
sådan er landet der står på de viseste sten

Ser du kun mørke, hvor du vender hen
tomhedens sorte protest
skyggerne lever kun hvor der er lys
husk nu at solsiden klæder dig bedst
og i aften, så se mod vest

Gi os lyset tilbage
vi vender op på ethvert nederlag

lukket blir åbnet og støjen blir tyst
nu skal der danses og elskes, hvor mørket er lyst

Alt hvad vi kom for at give og få
dele og elske og slås
blev på et år, det vi levede på
FÆLLESSKAB FØDES NÅR JEG BLIR TIL OS!
og vi vandrer med Helios

Gi os landet tilbage
gi tolerancen et nyt folkeslag
hjertet er åbent
og sindet er frit
sådan er landet, jeg gerne vil kalde for mit.

EPILOG

SKUESPILLER

Alle har en særlig sang i deres liv.

SKUESPILLER

Af en særlig grund.

SKUESPILLER

Vi har indsamlet de sange.

SKUESPILLER

Og fortællingerne bag dem.

SKUESPILLER

Vi ville ønske, vi kunne synge –

SKUESPILLER

Og fortælle –

SKUESPILLER

Dem alle.

SKUESPILLER

Men tiden er en streng chef, man sjældent kan forhandle med.

SKUESPILLER

Det, I nu skal opleve, er alt sammen autentiske fortællinger.

SKUESPILLER

Fortalt til os af personerne der har levet dem.

SKUESPILLER

Med deres ord.

SKUESPILLER

Og deres toner.

SKUESPILLER

Der er ikke to fortællinger der er ens.

SKUESPILLER

I sidste ende - når festen er forbi – er det jo meget forskelligt hvad for nogle sange vi husker.

SLUT